

ESTER ANAS-BUKVAJOVÁ

ZA VŠETKÝM HLÁDAJ CHLAPA

MARENČIN PT

ESTER ANAS-BUKVAJOVÁ

ZA VŠETKÝM
HLÁDÁJ CHLAPA

MARENČIN PT

© Ester Anas-Bukvajová, 2013, 2021
© Marencin PT, spol. s r. o., 2013, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marencin Media, s. r. o.
927. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0912-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0913-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0914-0 (ePub)

1.

„Skoro som do toho šliapla,“ zasmiala sa Zita, keď dokončila historku o svojom psovi. Všetci ju ako na povel nasledovali, ale mne to veľmi smiešne nepripadalo, a tak som iba povinne zdvihla kútiky úst. Asi tak do polovice úsmevu či skôr úškrnu.

„No a čo! Šliapnúť do hovna znamená šťastie, možno konečne stretneš toho pravého,“ rehotala sa Lenka, až jej tučné líca zatláčali oči do jamiek.

Ďalšia kolegyňa, Veronika, si decentne uchlipla z pohára vína a s láskavou iróniou podotkla: „Bolo by načase! Si sama, a to ti nesvedčí, Zitka.“

Všetky stíchli v očakávaní dobre mienených rád, ale ona, na rozdiel od Zity, slovami neplytvala. Vzbudzovala prirodzený rešpekt, hoci pôsobila skromným a nenápadným dojmom. Asi ako Popoluška z rozprávky. Dívala som sa na jej štíhlu postavu, zahalenú do čohosi neforemného a dumala nad tým, že keby zmenila šatník a účes, tak by nemusela vyzeráť ako sivá myška – ale skôr ako modelka.

Ktovie, prečo svoju krásu tak ukrýva. Ktovie, či budeme len kolegyne, alebo aj kamarátky.

Zatiaľ to tak nevyzeralo. Ony sa svorne zabávali, smiali, iba ja som tam sedela ako piate koleso na voze a tvárila sa, že mi vôbec neprekáža, keď si ma nik nevšima. Dokonca ani Zoltán, jediný kolega, ktorý sedel celý dokrčený za mohutnou Zitou, nevysielal mojím smerom žiadne signály.

No, hrôza!

Neostávalo mi nič iné, ako sledovať svoje nové kolegyne.

Veronika bola ako priezračná studnička, Lenka až podozrivo veselá, a Zita? Hm, ona bola rovnako divná ako jej garsónka. Prenajatá garsónka, v ktorej malo všetko presne určené miesto – a aj napriek tomu som sa v nej cítila stiesnene.

Sedela som na malej pohovke, ktorá bola tak trošku bokom, a urputne som predstierala pohodu. Obzerala som sa po Zitinej garsónke, akoby som hľadala nejaké tajomstvo, ukryté za závesmi či pod posteľou, ale nikde nič.

Žiadne pohodnené ponožky či pánske trenky, žiadna pavučinka, zrnko prachu, omrvinka. Vôbec nič! Zita očividne trpela úchylkou zvanou prehnaná pedantnosť a divila som sa, že tú sedačku, do ktorej

som jej údajne naprdela (to povedala na druhý deň), nemala zakrytú igelitom.

Ale keď nemá návštevu, ktovie?

Môj pohľad napokon spočinul na obložených chlebičkoch, ktoré sa na mňa usmievali zo stolíka. Po dlhom váhaní som sa postavila a jeden si vzala na tanierik. Napokon, to je tiež dobrý dôvod na mlčanie. S plnými ústami sa predsa nepatrí rozprávať. A ja som nechcela riskovať, že poviem nejakú kravinu.

Tak som tam teda len ticho sedela a pripadala si ako mäso s prelepeným dátumom spotreby v hypermarkete. Áno, presne tak som čakala, kto o mňa prejaví záujem, kto si ma kúpi. Kto sa ujme novej kolegyne, ktorá je medzi neznámymi ľuďmi celkom stratená a čaká na svoju príležitosť prejavíť sa...

„Ježiš, skoro som zabudla,“ vyletela zrazu Zita zo stoličky a trielila k chladničke, čím mi uvoľnila výhľad na Zoltána. Nič, čo by stálo za povšimnutie. Zolo vyzeral ako typický starý mládenec, bol jednoducho nezaujímavý.

„Eliška, daj si zákusok,“ zaclonila mi zrazu výhľad aj myšlienky Zita a podávala tanierik s namaľovanými zvieratkami, aké dávame deťom, aby im chutilo.

Zadávala som sa na chutne vyzerajúcu dobrotu a s nevinným úsmevom sa opýtala: „Sama si piekla?“

„Nie, kúpila som v drogérii!“ odvrkla Zita s iróniou, ako niekto môže o jej kuchárskom umení vôbec pochybovať.

„V drogérii?!“ zopakovala som po nej nechápavo. Až potom mi to došlo. „Aha!“ zapýrila som sa. Niekedy som fakt ako pribrzdená!

Zita otrávene pokrútila hlavou a ja som si radšej odkrojila z lákavo vyzerajúceho zákusku. Prevalovala som v ústach sprava smerom doľava čosi kyselkavé a rozmýšľala, či to bol zámer, alebo skysnutá šľahačka v kréme. Skôr to druhé.

„Nechutí ti?“ vyštekla Zita so zachmúreným pohľadom na rozbrblaný zákusok.

„Hm, dobrý, ale kyslý,“ vyšla som s pravdou von skôr, ako stihol signál dobrého dojmu doraziť do mozgu.

„Kyslý?!“ opýtala sa Zita s výkričníkom v očiach, ktorý ma mal upozorniť, aby som napravila, čo sa ešte dá.

„Nie je už skysnutý?“

Ups, už to bolo vonku! Nestihla som si zahryznúť do jazyka. Všetky oči sa upreli na mňa, akoby som povedala niečo neodpustiteľné.

A to ešte nevedeli, čo všetko som mala na jazyku. Napríklad, že Zita má nohy ako vytrénovaný futba-

lista. A viac ako minisukňa by jej svedčali džínsy. Že Zolova snaha zakryť plešinu tromi vlasmi je trápna a oholená hlava by bola rozhodne lepšia voľba.

Ale nepovedala som to, lebo som nechcela byť vyvrhel.

Lebo som chcela zapadnúť do kolektívu. A byť obľúbená. Lebo prvý dojem je najdôležitejší.

Zita otvorila kôš a zvyšok koláča vyhodila.

„Tak! A druhýkrát si upeč sama, keď si taká šikovná!“ zasyčala a ja som sa zmenšila asi o dve konfekčné čísla. Nepreháňa to? Veď som ju nechcela uraziť!

„Ja neviem piecť,“ priznala som a cítila sa ako izraelská žena, ktorú nevzali do armády. Nedávno som o tom pozerala dokument, tak som mala ešte v čerstvej pamäti, aká potupa to je.

Dočerta, ale načo som to vôbec povedala?

Načo som zbytočne úprimná?

Kedy sa už naučím klamať?

2.

Najradšej by som sa z tej oslavy nenápadne vytratil. Necítila som sa príliš komfortne v spoločnosti, v ktorej som práve otrávila vzduch.

Neúmyselne.

Rozmýšľala som nad nejakým hodnoverným dôvodom, prečo už musím odísť, keď sa do garsónky vrátil celkom pekný chalan a mne napadlo jediné – Bruce Willis pred dvadsiatimi rokmi.

Poobzeral sa a rovno si to namieril ku mne.

„Ahoj, ty si tá nová kolegyňa Eliška?“ uistoval sa. Keď som prikývla, obdaril ma podmanivým úsmevom. Takým, pri ktorom sa každej babe spotia aj nohavičky. Mne sa spotilo iba čelo a obliala ma červeň. Vďačne som na neho pozrela a vydýchla si, že sa ma konečne niekto ujal.

Hocikto!

Aj rozprávať môže hocičo, hlavne nech sa rozpráva so mnou! Nech tu nesedím ako chorá sliepka na záprdkoch.

„Ja som Kamil, manžel hentej!“ pohrdavo a so značnou dávkou znechutenia ukázal hlavou na baculatú Lenku. Usalašil sa vedľa mňa. O niečo bližšie, ako by sa patrilo na ženatého muža. Cítila som jeho nohu pri svojej tak tesne, že obe naše stehná tvorili jedno stehno jeho manželky. Teda, čo sa hrúbky týka, pomyslela som si pobavene.

Neodtiahla som sa. Voňal mi. Nie deodorantom či vodou po holení, ale svojou živočíšnosťou. Tú vôňu mám zo všetkých najradšej.

Pozrela som sa na Lenku s obavou, či sa nechystá priskočiť a vytrhnúť svojho manžela z mojich pazúrov. Z pazúrov vydajachtivej baby, ktorá nemá frajera, a preto sa iste vrhne na prvú obeť, ktorá sa dostane do jej blízkosti.

Lenka sa však, napodiv, veselo bavila so Zitou, akoby si ani nevšimla, že mi jej manžel prejavuje náklonnosť. Zdalo sa mi to čudné, ja na jej mieste by som už žiarlila ako besná. Hm, možno ho už neľúbi, upokojovala som svoje morálne zásady, ktoré sa začali hlásiť o slovo.

„Podobáš sa na moju prvú veľkú a nenaplnenú lásku,“ šepol mi Kamil do ucha asi po polhodine lichôtok, takže som prestala mať pocit tovaru po záruke – práve naopak. Pomaly som nadobúdala

pocit, že som veľmi žiadaná a skvelá baba, akých je len málo. Jedinečný exemplár na tejto planéte.

Uf, taký obrat v myslení. Ale tak to naozaj bolo. Taká rozkolísaná bola moja duša i moja myseľ. Stačil krivý pohľad a mala som po nálade. A naopak, stačil jeden jediný úsmev – a hneď mi bolo fajn. Najmä, ak bol ten úsmev od muža. A Kamilov úsmev bol taký prirodzený a pritom sexi, ohromne sexi.

Usmieval sa na mňa a zároveň ma nenápadne hladkal po šiji. Keď videl, ako vrním, presne ako moja Micka, keď ju škrabkám, zašiel rukou až na chrbát. A potom ešte nižšie. Viem, bolo by slušné sa odtiahnuť, nemala som mu to dovoliť. Pred všetkými! Ale nedokázala som sa toho úžasného pocitu vzdať, dúfajúc, že to, čo sa robí za mojím chrbtom, nik nevidí.

Po celom tele sa mi rozlievalo teplo a endorfíny sa pretekali, ktorý skôr vyšle do môjho mozgu signál šťastia. Cítila som príliv energie, ktorú som potrebovala ako soľ, lebo som jej mala chronický nedostatok. Už od narodenia.

Odvtedy, ako ma môj starší brat Šimon vyhodil z kočíka na zem, keď som mala tri mesiace. Mama vravela, že odvtedy ani nevedela, že ma má. Len som ležala v kočíku a hrala sa s prštekmi. Vôbec som neplakala. A neskôr som sa iba hrala s bábikami a šila im šaty.

Nikoho a nič som nepotrebovala. Iba bábiky, kúsok handričky, nožnice a ihlu s nitou.

A neskôr knihy...

To bol môj svet.

„Som padnutá na hlavu. A nielen v prenesenom význame,“ povedala som Kamilovi.

Zasmial sa. Myslel si, že žartujem.

A tak som mu rozpovedala, ako ma brat každý deň otľkal, len tak z pasie. Ako ma naháňal po byte, keď boli rodičia v práci, a ja som sa pred ním zamykala na záchode.

„A čo rodičia? Povedala si im to?“ zaujímal sa Kamil.

Pokrútila som hlavou.

„Nie, bála som sa ho, bála som sa, že potom by ma bil ešte viac. Bol ako z divých vajec,“ vzdychla som si. Začínala som si uvedomovať, že za všetky fóbie je zodpovedný nielen môj otec, ale najmä brat. Áno, Šimon je zodpovedný za môj vzťah k mužom.

Kamil mi zúčastnene pohladkal ruku.

„Vieš, čo mi chýba najviac?“ opýtala som sa ho.

„Čo?“

„Láska, neha, uznanie...“ zasnila som sa na chvíľku.

„Každému, kto mi niečo z toho poskytne, som nesmierne vďačná.“

Milo sa na mňa usmial.

„Tak, ako teraz tebe,“ pohladkala som ho aspoň pohľadom, rukou som sa neodvážila. Bola som pod nenápadným dozorom všetkých kolegyň, ktorý nebol vidieť, ale dal sa vytušiť. Na to som mala nos. Vidieť neviditeľné...

A potom začal rozprávať on. Ako sa musel oženiť, ako nebol pripravený byť otcom, ako Lenka pribrala a stratila všetok pôvab. Ako rád by vrátil čas a začal odznovu so mnou, lebo ja som celkom iná. Výnimočná.

Počúvala som ho, popíjala víno a so šťastným úsmevom pasívne prijímala jeho obdiv. Vôbec som si neuvedomovala, že robím niečo zlé. Teda, ak mám byť úprimná, aj som si to trošku uvedomovala, ale v tej chvíli mi bolo tak sebecky dobre, že som na všetko kašľala.

3.

Ráno som sa zobudila s vyschnutým hrdlom a výčítkami

svedomia. Napriek značnému množstvu vypitého alkoholu som si všetko zo včerajšej oslavy pamätala.

Bodaj by som mala radšej okno!

Ach, Kamil, Kamil!

Keď sa mi nejaký chalan páči, stávam sa bezradnou – a Kamil sa mi páčil. Bohovsky sa mi páčil, bolo to vzájomné. Mal iskru, aj keď sa nesnažil.

Či práve preto?

Vôbec som nemala dojem, že ma balí. Všetko, čo vrazil, vyznelo tak prirodzene, akoby mi to hovoril iba preto, že si to zaslúžim, nie preto, že ma chce dostať do postele. Vylievali sme si vzájomne naše srdcia a mali pocit, že k sebe jednoducho patríme. A nič sa s tým nedá robiť.

Dopila som kávu a vlezla pod studenú sprchu. Na prebratie i na schladenie horúcej hlavy.

Kristepane, čo si o mne všetci pomyslía?! Už nikdy

nebudem piť víno, lebo potom poviem a urobím aj to, čo nechcem, zaprisahávala som sa pod prúdom studenej vody. Namiesto dobrého dojmu som zasa posrala všetko, čo sa dalo. Zite som skritizovala zákusok a Lenke takmer prebrala manžela priamo pred jej očami.

Preboha, Eli, to sa predsa nerobí! karhala som sa v duchu, keď som sa obliekala do práce, ale moja myseľ ku Kamilovi zabiehala nezávisle od mojej vôle a dobrého predsavzatia. Česala som si pred zrkadlom svoje dlhé vlasy a na chvíľu sa opäť zasnila...

Boli by sme pekný pár. Ja, nežná plavovláska, a on, sexi hrdina, ktorý zdolá všetky životné nástrahy – presne ako Bruce Willis v Smrtonosnej pasci. Áno, Kamil by oveľa viac pasoval ku mne, ako k tej tučnej Lenke.

Vynoril sa mi obraz, ako ma včera držal za ruku, ako sa mi díval do očí... Zachvela som sa túžbou. Už asi po stý raz v to ráno. Včerajšie záchvevy sa zrútať nedali, splývali do jedného veľkého zemetrasenia.

Žeby láska na prvý pohľad? Aj také existujú, čítala som o tom. Láska, ktorá všetko prekoná... A nože, ktoré všetko prerežú, haha, rovnaký nezmysel, teraz to už viem. Ale vtedy...

Cestou do práce som striedavo snívala o láske

a pripomínala si fakt, že je Kamil ženatý. Ale načo je dobré také manželstvo, ktoré neplní svoju funkciu? A v ktorom sa necíti dobre ani jeden?

Na nič!

Išla som pešo hore kopcom a kým som prišla do práce, už bol Kamil rozvedený. Teda, zatiaľ iba v mojej mysli.

Ale čo ak Lenka nebude súhlasiť?

Čo ak som si z nej včera spravila najväčšiu nepriateľku? Nemala by som sa jej ospravedlniť? A zistiť, ako ich manželstvo funguje, či skôr nefunguje, z jej uhľa pohľadu? Mám, alebo nemám na Kamila myslieť? Smiem si robiť nejaké nádeje?

Cestou do kancelárie som ju zbadala na dvore, v jednej ruke káva, v druhej cigaretká.

„Ahoj, ponúkneš ma?“ pristavila som sa pri nej s úsmevom. Bežne nefajčím, ale toto sa mi videla byť vhodná príležitosť, ako s ňou nadviazať družnú komunikáciu – a možno aj priateľstvo.

Bez slova mi podala svoju cigaretu a z vrečka vytiahla celú škatuľku. Tvárila sa pritom neutrálne. Nie nahnevane, ale ani priateľsky.

„Lenka, môžem sa ťa niečo opýtať?“ začala som nesmelo, keď som jej podala naspäť cigaretu a pripálila si od nej.

„Čo také?“ pousmiala sa. To ma povzbudilo.

„Tebe nevadilo, že sa tvoj muž celý večer bavil iba so mnou?“ vyfúkla som dym a rozkašľala sa.

„Nie,“ povedala pokojne, ale všimla som si, ako zaťala päst a prehltla veľkú slinu. Akoby ma chcela oplúť. Ale rozmyslela si to.

A potom sa rozhovorila, ako ide Kamil z práce rovno na pivo a príde až večer. Pripitý. Ako musela predčasne dospieť, ale on sa stále správa ako slobodný chalan.

„A ja som na všetko sama,“ vzdychla si zhlboka.

Nevedela som, komu mám držať stranu. Keď rozprával Kamil, chápala som jeho, keď som však teraz s triezvou myslou počúvala Lenkinu verziu ich vzťahu, tak som chápala viac ju. Ale hlavne som sa dozvedela to, čo som chcela počuť. Že ani Lenka nie je s Kamilom v manželstve šťastná, a teda som jej neublížila, keď sa mi celý večer venoval.

A neublížim jej, ani keď sa mi bude Kamil venovať inokedy.

Tak som to vtedy vnímala. Mysliac iba na seba a svoje fóbie, ktoré boli silnejšie ako mravné zásady. Ako čokoľvek.

Lenka ma zjavne chcela od svojho manžela odradiť a čiastočne sa jej to aj podarilo. Láska, ktorá všetko

prekoná, mi zamávala na rozlúčku a zmizla v hmle.
Aby sa z nej vzápätí vynorilo niečo iné.

Moja dobre známa závislosť od obdivu.

Keď nemôže byť láska, stačí obdiv. Pocit, že ma
niekto chce. A akceptuje ma takú, aká som.

Na tom azda nie je nič zlé?!